

Hồi 32

Yếu Mạng Hoa Tử

Thàng gần từng tiếng:
- Lão ca thua bắt đầu từ quan niệm !

Thân Xương Ngọc trở mắt:

- Đệ muốn nói gì?

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

-Nghĩa là lão ca sai lầm từ quan niệm. Trong chiều hướng sai lầm của quan niệm, lão ca tìm tòi lục soát thì tự nhiên là không bao giờ có kết quả. Lão ca cho rằng ngọc đứng trong chiếc rương, nên lão ca cứ tìm nơi nào có thể che giấu một chiếc rương. Một chỗ dấu rương được thì đâu phải nhỏ. Mà nơi đây thì trống trải như thế này ...

Thân Xương Ngọc kêu lên:

- Thế là đệ bỏ chiếc rương, phân tán số ngọc thành từng phần nhỏ ?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đúng vậy!

Thân Xương Ngọc dấm đầu, dậm đất, kêu lên:

- Ta ngu quá không nghĩ ra.

Lệ Tuyệt Linh cười:

- Lão ca nghĩ ra thì đệ còn ăn mười lạng vàng làm sao được?

Thân Xương Ngọc hỏi gấp:

- Vậy đệ dấu ở đâu ? Ta đã lục soát khắp nơi, dù cho một vật thể nhỏ cũng không lọt qua khỏi ánh mắt của ta!

Lệ Tuyệt Linh từ từ thốt:

- Nơi đó lão ca xem qua rồi!

Thân Xương Ngọc giật mình:

- Đệ nói sao? Ta có lục soát rồi à?

Lệ Tuyệt Linh không đáp, bước đến một chiếc đồng đá, ngồi xuống, cạy mấy tấm gạch lên, rồi moi đất. Không lâu lắm, chàng hốt lên từng nắm ngọc. Tuy đất bám quanh song ngọc vẫn chớp sáng như thường.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Ta chịu thua !

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Lão ca cứ tưởng là đệ chôn chiếc rương ngay dưới nền, nên dậm đạp, lắng nghe âm thanh. Nếu có vật gì ở dưới đất thì âm vọng phải khác. Bởi không có hồi âm đặc biệt nên lão ca bỏ qua mà quên đi việc cạy gạch lên xem thử .

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Ta phục đệ !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Quá khen !

Rồi chàng chìa tay :

- Mười lạng vàng đầu, trao đây !

Thân Xương Ngọc thở dài, lấy đỉnh vàng nhỏ trong mình trao cho ra, thốt:

- Đau cho ta quá! Với số ngọc đó, đệ trở thành giàu to, lại còn bóc lột mười lạng vàng của ta nữa à? Tham quá! Tàn nhẫn quá!

Lệ Tuyết Linh vừa moi ngọc vừa lấy đỉnh vàng cất vào mình, cười hì hì, đáp:

- Tiền bạc có bao nhiêu cũng chẳng nhiều, càng có nhiều càng tốt. Với lòng tham của con người thì làm sao định giới hạn số lượng nhiều hay ít?

Thân Xương Ngọc bước tới, moi ngọc tiếp với Lệ Tuyết Linh .

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Tiểu nữ có thể tiếp tay không?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Vật thô sơ, cô nương mó tay vào làm gì? Khỏi đi!

Thân Xương Ngọc vụt kêu lên:

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến!

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Nghĩ đến cái gì ?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đệ nói là mang chiếc rương đến Đơn Quan Môn, một chiếc rương đựng toàn đá vụn. Đệ đâu có thì giờ mua một chiếc rương mới mà đựng ngọc. Vả lại có cần chi điều đó ? Thì làm gì có việc chôn dấu rương ?

Lệ Tuyết Linh lại cười:

- Bối lão ca không nghĩ đến kịp thời nên đệ mới có số vàng mười lạng chứ!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Đừng đắc ý vội ! Ta sẽ có dịp đánh cuộc với đệ nữa! Nhất định ta phải lấy lại số vàng đó.

Rồi y tiếp:

- Dù sao ta cũng đoán đúng một phần là đệ dấu ngọc ngay trong toà lương đình.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Cái đó đệ thừa nhận là chính đệ cũng lo ngại lão ca sẽ tìm ra .

Khi số ngọc được moi lên hết rồi, Lệ Tuyệt Linh cho vào chiếc khăn lau mồ hôi, cột lại, đặt trên mặt bàn, vỗ vỗ đôi tay cho sạch dắt, đoạn thốt:

- Bây giờ chỉ còn chờ đến đêm xuống, Bạch Liên Bình đến lấy phần là xong!

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi đệ chia phần với Bạch Liên Bình rồi, lão ca muốn lấy mấy hạt thì cứ lấy!

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Ta thua cuộc mà ! Ta có quyền gì...

Lệ Tuyệt Linh chặn lời:

- Đánh cuộc là để giải trí, còn vật là của chung, lão ca thích thì cứ lấy, không thích thì thôi. Không phải là một vấn đề gây thắc mắc.

Day qua Hoàng Quân Nhã, chàng hỏi:

- Cô nương cần thì cứ cầm vài hạt.

Hoàng Quân Nhã thốt:

- Đa tạ đại hiệp. Ngọc là vật quý, tiểu nữ không dám tùy tiện tiếp nhận. Đại hiệp cứ giữ lại mà dùng.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Cô nương hơn Bạch Liên Bình nhiều!

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Tiểu nữ nghe đại hiệp nói đến Bạch Liên Bình. Mà tiểu nữ không biết Bạch Liên Bình là ai? Làm gì mà tiểu nữ dám nhận sự khen tặng đó của đại hiệp.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu đáp:

- Cô nương là tiểu thư ở khuê môn thì làm sao mà biết được những người trong giới giang hồ được. Tại hạ đánh giá qua nhân cách của con người mà thôi. Còn Bạch

Liên Bình là ai thì một chút nữa cô nương sẽ thấy mặt người đó. Bây giờ ta tạm nghỉ ngơi giây lát cho khỏe.

Hoàng Quân Nhã gật đầu, mỉm cười, rồi nàng lui lại kiếm một góc sạch sẽ ngồi tựa lưng mà nghỉ. Cả ba người cùng im lặng nhắm mắt dưỡng thần. Toà lương đình chìm trong sự im lặng hoàn toàn. Ngoài kia trời đã bắt đầu ngả về chiều. Cảnh vật càng thêm hoang vắng, tịch mịch.

Bỗng một bóng đen từ cửa hậu của toà lương đình hiện ra như một bóng ma.

“Vút” một tiếng, bóng đen đã chớp nhanh bao Miêu Nhân ngọc đặt hờ hững trên mặt bàn. Cầm bao ngọc trên tay, bóng người đó nhanh chân phóng mình chạy ra khỏi toà lương đình. Chợt y khựng lại. Vì trước mặt của y là Lệ Tuyết Linh đang đứng sững sững, nhìn y mỉm cười.

Lệ Tuyết Linh nhìn y gần giọng:

- Ta cứ tưởng là ai. Té ra là người. Oanh Tế Nhân, người không còn ham sống nữa rồi chắc?

Thì ra bóng đen là Oanh Tế Nhân, một tay đại đạo trong giới giang hồ. Cả hai phe hắc bạch đều gồm y. Vì với ngọn Tượng Vĩ Tiên, y tung hoành ngang dọc, thủ đoạn tàn ác, giết người không gớm tay.

Oanh Tế Nhân thấy Lệ Tuyết Linh đứng chặn trước mặt, y chợt dạ, khẽ liếc nhìn ra phía sau. Quả như y dự đoán, Thân Xương Ngọc đã đứng sau lưng y từ lúc nào. Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Oanh Tế Nhân ! Người đã biết chúng ta là ai rồi, thì mau mau bỏ túi ngọc xuống, rồi rời xa nơi này ngay lập tức. Bọn ta tha cho đó!

Oanh Tế Nhân nhìn túi ngọc, cười lạnh:

- Người nói nghe hay quá nhỉ! Đừng có mơ nữa!

Lệ Tuyết Linh nghe giọng nói của hắn, chứng tỏ hắn cũng có chút thực tài.

Nhưng một Oanh Tế Nhân thì làm gì dám trêu vào chàng, huống hồ lại có cả Thân Xương Ngọc ở bên cạnh. Ít nhất, y cũng phải có một hậu thuẫn nào đó thì mới dám ra mặt đối đầu chứ.

Trên giang hồ, đâu có tay nào dám đơn thân độc mã mà phỏng tay trên như vậy. Bất cứ nhân vật nào, nếu không có hậu thuẫn hùng hậu cũng không dám khiêu khích vào Lệ Tuyết Linh. Huống hồ Oanh Tế Nhân thấy rõ là bên cạnh chàng có cả Thân Xương Ngọc?

Chàng còn đang suy tư, tìm hiểu lý do giúp Oanh Tế Nhân có cái gan bạo hành như vậy thì Oanh Tế Nhân đã tỏ vẻ bức dọc gắt:

- Bây giờ thì các người nên tránh qua một bên cho ta đi, nếu không thức thời thì đừng trách sao ta bất cặn nhân tình đấy nhé !

Lệ Tuyệt Linh vụt nhớ đến một việc. Chàng cho rằng Oanh Tế Nhân đâu thể có mặt tại khu rừng này vô duyên vô cớ như thế được. Y đâu có cái hứng đến đây để ngủ một giấc say sưa được.

Thế thì duyên cớ gì?

Chờ người như chàng? Mà y chờ ai? Dĩ nhiên là bằng hữu của y rồi. y phải hiểu là bằng hữu của y sẽ đến trong phút giây, giả như có động thủ thì bằng hữu của y cũng đến kịp thời mà tiếp trợ. Mà biết đâu bằng hữu của y cũng đến rồi. hửn là bọn đó ghê gớm lắm cho nên y mới dám ra mặt ăn cướp bao ngọc, xem thường chàng và Thân Xương Ngọc .

Oanh Tế Nhân dù tham lam, dù hung bạo cũng không đến nổi điên mà dám liều mạng với hai tay lợi hại nhất trần đời. Thấy Lệ Tuyệt Linh suy nghĩ mãi, chưa tỏ lộ một thái độ nào, Thân Xương Ngọc gọi:

- Hiền đệ! Còn chờ gì nữa?

Oanh Tế Nhân không nao núng:

- Phải đó! Các người còn chờ gì nữa?

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Có phải người muốn tìm lối thoát trong cái tiến chằng. Ta nghĩ người đang mong viện thủ của người đến gấp. Thú thật đi! Cho ta biết người đang chờ bọn nào?

Oanh Tế Nhân thoáng giật mình:

- Khá lắm! Ta khen người có trí xét đoán đó.

-----o o O o o-----